

॥ तैत्तिरीय संहिता ॥

॥ पञ्चमः प्रश्नः ॥

॥ तैत्तिरीयसंहितायां प्रथमकाण्डे पञ्चमः प्रश्नः ॥

दे॒वा॒सु॒राः सं॒य॒न्ता आ॒स॒न् ते दे॒वा वि॒ज॒य॒मु॒प॒य॒न्तो॒-
ऽग्नौ॒ वा॒मं व॒सु सं न्य॑द॒ध॒ते॒द॒मु॒ नो भ॑विष्यति॒ यदि॑
नो जे॒ष्य॒न्तीति॒ तद॒ग्नि॒र्न्य॑का॒म॒य॒त् तेना॑पा॒क्राम॑त् तद्दे॒वा
वि॒जित्या॑व॒रुरु॑त्स॒माना॒ अन्वा॑य॒न् तद॑स्य॒ सह॑साऽदि॒त्सन्त॒
सोऽरो॑दी॒द्यद॑रो॒दीत् तद्रु॑द्रस्य॒ रुद्र॑त्वं यदश्व॒शीय॑त् तद्॥१॥

र॑ज॒तः॒ हिर॑ण्यम॒भव॑त् तस्मा॑द्र॒ज॒तः॒ हिर॑ण्यम॒दक्षि॑ण्य-
म॑श्रुजः॒ हि यो ब॒र्हिषि॑ ददा॒ति पु॒राऽस्य॑ सं॒वत्स॑रा॒द्गृहे॑
रु॑दन्ति॒ तस्मा॑द्ब॒र्हिषि॑ न दे॒यः॒ सोऽग्निर॑ब्रवीद्वा॒ग्यंसा॒न्यथ॑
व इ॒दमि॑ति॒ पुन॑रा॒धेयं॑ ते॒ के॒वल॑मि॒त्य॑ब्रुवन्नृ॒ध्रव॑त् खलु॒ स
इ॒त्य॑ब्रवी॒द्यो म॑दे॒वत्य॑म॒ग्निमा॑दधा॒ता इति॒ तं पू॒षाऽऽध॑त्त॒
तेन॑॥२॥

पू॒षाऽऽध॑र्त्तो॒त् तस्मा॑त् पौ॒ष्णाः प॒शव॑ उच्यन्ते॒ तं त्वष्टा॑ऽऽध॑त्त॒
तेन॒ त्वष्टा॑ऽऽध॑र्त्तो॒त् तस्मा॑त् त्वा॒ष्टाः प॒शव॑ उच्यन्ते॒ तं म॒नुरा॑-

ऽधत्ते तेन मनुराध्नोत् तस्मान्मानव्यः प्रजा उच्यन्ते तं धाता-
 ऽऽधत्ते तेन धाताऽऽध्नोत्संवत्सरो वै धाता तस्मात्संवत्सरं
 प्रजाः पशवोऽनु प्र जायन्ते य एवं पुनराधेयस्यर्द्धिं वे-॥३॥

दध्नोत्येव योऽस्यैवं बन्धुतां वेद बन्धुमान् भवति भागधेयं
 वा अग्निराहित इच्छमानः प्रजां पशून् यजमानस्योप
 दोद्रावोद्वास्य पुनरा दधीत भागधेयेनैवैनं समर्धयत्यथो
 शान्तिरेवास्यैषा पुनर्वस्वोरा दधीतैतद्वै पुनराधेयस्य
 नक्षत्रं यत्पुनर्वसू स्वायामेवैनं देवतायामाधाय ब्रह्मवर्चसी
 भवति दर्भेरा दधात्ययातयामत्वाय दर्भेरा दधात्यद्ध्य
 एवैनमोषधीभ्योऽवरुध्याऽऽधत्ते पञ्चकपालः पुरोडाशो भवति
 पञ्च वा ऋतवं ऋतुभ्य एवैनमवरुध्याऽऽधत्ते॥४॥

अशीयत् तत् तेन वेदं दर्भेः पञ्चविंशतिश्च॥ [१]

परा वा एष यज्ञं पशून् वपति योऽग्निमुद्वासयते
 पञ्चकपालः पुरोडाशो भवति पाङ्क्तो यज्ञः पाङ्क्तः पशवो
 यज्ञमेव पशून्व रुन्धे वीरहा वा एष देवानां योऽग्निमुद्वासयते
 न वा एतस्य ब्राह्मणा ऋतायवः पुराऽन्नमक्षन् पङ्क्तो
 याज्यानुवाक्या भवन्ति पाङ्क्तो यज्ञः पाङ्क्तः पुरुषो देवानेव

वीरं निरवदायाग्निं पुनरा॥५॥

धत्ते शताक्षरा भवन्ति शतायुः पुरुषः शतेन्द्रिय
आयुष्येवेन्द्रिये प्रति तिष्ठति यद्वा अग्निराहितो नर्ध्यते
ज्यायो भागधेयं निकामयमानो यदाग्नेयः सर्वं भवति
सैवास्यर्धिः सं वा एतस्य गृहे वाक् सृज्यते योऽग्निमुद्वासयते
स वाचः सः सृष्टां यजमान ईश्वरोऽनु पराभवितोर्विभक्तयो
भवन्ति वाचो विधृत्यै यजमानस्यापराभावाय॥६॥

विभक्तिं करोति ब्रह्मैव तदकरुपाः शु यजति यथा वामं
वसुं विविदानो गूहति तादृगेव तदग्निं प्रति स्विष्टकृतं
निराह यथा वामं वसुं विविदानः प्रकाशं जिगमिषति
तादृगेव तद्विभक्तिमुक्त्वा प्रयाजेन वर्षद्गरोत्यायतनादेव
नैति यजमानो वै पुरोडाशः पशव एते आहुती यदभितः
पुरोडाशमेते आहुती॥७॥

जुहोति यजमानमेवोभयतः पशुभिः परि गृह्णाति
कृतयजुः सम्भृतसम्भार इत्याहुर्न सम्भृत्याः सम्भारा न
यजुः कर्तव्यमित्यथो खलु सम्भृत्या एव सम्भाराः कर्तव्यं
यजुर्यज्ञस्य समृद्धौ पुनर्निष्कृतो रथो दक्षिणा पुनरुत्स्यूतं

वासः पुनरुत्सृष्टोऽनुद्वान् पुनराधेयस्य समृद्धौ सप्त ते अग्रे
समिधः सप्त जिह्वा इत्यग्निहोत्रं जुहोति यत्रयत्रैवास्य न्यक्तं
ततः॥८॥

एवैनमव रुन्धे वीरहा वा एष देवानां योऽग्निमुद्धासयते
तस्य वरुण एवर्णयादाग्निवारुणमेकादशकपालमनु निर्वपेद्यं
चैव हन्ति यश्चास्यर्णयात्तौ भागधेयेन प्रीणाति नाऽ-
ऽर्तिमाच्छति यजमानः॥९॥

आऽपराभावाय पुरोडाशमेते आहुती तत्षष्टिंशच्च॥ [२]

भूमिर्भूम्ना द्यौर्वरिणाऽन्तरिक्षं महित्वा उपस्थे ते
देव्यदितेऽग्निमन्नादमन्नाद्यायाऽऽदधे॥ आऽयं गौः
पृश्निरक्रमीदसनन्मातरं पुनः। पितरं च प्रयन्त्सुवः॥
त्रिंशद्धाम वि राजति वाक्पतङ्गाय शिश्रिये। प्रत्यस्य वह
द्युभिः॥ अस्य प्राणादपानत्यन्तश्चरति रोचना। व्यख्यन्महिषः
सुवः॥ यत् त्वा॥१०॥

क्रुद्धः परोवपं मन्युना यदवर्त्या। सुकल्पमग्रे तत् तव
पुनस्त्वोद्दीपयामसि॥ यत् ते मन्युपरोक्षस्य पृथिवीमनु
दध्वसे। आदित्या विश्वे तद्देवा वसवश्च समाभरन्॥

मनो॒ ज्योति॑र्जुषता॒माज्यं॑ विच्छि॑न्नं य॒ज्ञः॑ समि॒मं द॑धातु।
 बृह॒स्पति॑स्तनुतामि॒मं नो॒ विश्वे॑ दे॒वा इ॒ह मा॑दयन्ताम्॥ स॒प्त
 ते॒ अग्ने॑ स॒मिधः॑ स॒प्त जि॒ह्वाः स॒प्त॥११॥

ऋष॑यः स॒प्त धाम॑ प्रि॒याणि॑। स॒प्त हो॒त्राः स॒प्तधा॑ त्वां
 यज॑न्ति स॒प्त योनी॑रा पृ॒णस्वा घृ॑तेन॥ पुन॑रू॒र्जा नि व॑र्तस्व
 पुन॑र॒ग्न इ॒षाऽऽयु॑षा। पुन॑र्नः पा॒हि वि॒श्वतः॑॥ स॒ह र॒य्या नि
 व॑र्तस्वाग्ने पि॒न्वस्व॑ धार॒या। वि॒श्वप्सि॒न्नाया॑ वि॒श्वत॑स्परि॥ ले॒कः
 स॒ले॒कः सु॒ले॒कस्ते न॑ आ॒दि॒त्या आ॒ज्यं जु॑षा॒णा वि॑यन्तु
 के॒तुः स॒के॒तः सु॒के॒तस्ते न॑ आ॒दि॒त्या आ॒ज्यं जु॑षा॒णा वि॑यन्तु
 वि॒व॒स्वाः॑ अ॒दि॒तिर्दे॒वजू॑तिस्ते न॑ आ॒दि॒त्या आ॒ज्यं जु॑षा॒णा
 वि॑यन्तु॥१२॥

त्वा जि॒ह्वाः स॒प्त सु॒के॒तस्ते न॑स्त्रयो॑दश च॥—————[३]

भूमि॑र्भू॒म्ना द्यौर्व॑रि॒णेत्या॑हाऽऽशिषै॒वैन॒मा ध॑त्ते स॒र्पा वै
 जी॒र्यन्तो॑ऽमन्यन्त॒ स ए॒तं क॑स॒र्णीरः॑ का॒द्रवे॒यो म॒न्त्रम॑पश्यत्
 ततो॒ वै ते जी॒र्णास्त॒नूरपा॑घ्नत॒ सर्प॑रा॒ज्ञिया॑ ऋ॒ग्भिर्गा॑र्हपत्य॒मा
 द॑धाति पुन॑र्न॒वमे॒वैन॑म॒जरं॑ कृ॒त्वाऽऽध॑त्तेऽथो॒ पू॒तमे॒व
 पृ॒थि॒वीम॒न्नाद्यं॑ नोपा॑नम॒थ्सै॒तं॥१३॥

मन्त्रमपश्यत् ततो वै तामन्त्राद्यमुपांनमद्यत्सर्पराज्ञियां
 ऋग्भिर्गार्हपत्यमादधात्यन्त्राद्यस्यावरुद्धा अथो अस्यामेवैनं
 प्रतिष्ठितमा धत्ते यत्त्वा क्रुद्धः परोवपेत्याहापहुत एवास्मै
 तत् पुनस्त्वोदीपयामसीत्याह समिन्ध एवैनं यत्ते
 मन्युपरोत्स्येत्याह देवताभिरे-॥१४॥

वैनं सं भरति वि वा एतस्य यज्ञश्छिद्यते यो-
 ऽग्निमुद्वासयते बृहस्पतिवत्यर्चोप तिष्ठते ब्रह्म वै देवानां
 बृहस्पतिर्ब्रह्मणैव यज्ञं सं दधाति विच्छिन्नं यज्ञं समिमं
 दधात्वित्याह सन्तत्यै विश्वे देवा इह मादयन्तामित्याह
 सन्तत्यैव यज्ञं देवेभ्योऽनु दिशति सप्त ते अग्ने समिधः सप्त
 जिह्वाः॥१५॥

इत्याह सप्तसप्त वै सप्तधाऽग्नेः प्रियास्तनुवस्ता एवाव
 रुन्धे पुनरूर्जा सह रय्येत्यभितः पुरोडाशमाहुती जुहोति
 यजमानमेवोर्जा च रय्या चौभयतः परि गृह्णात्यादित्या वा
 अस्माल्लोकादमुं लोकमायन्तेऽमुष्मिल्लोके व्यतृष्यन्त इमं
 लोकं पुनरभ्यवेत्याग्निमाधायैतान् होमानजुहवुस्त और्ध्ववन्
 ते सुवर्गल्लोकमायन् यः पराचीनं पुनराधेयादग्निमादधीत

स ए॒तान् होमाँ॑ञ्जु॒ह्याद्यामे॒वाऽऽदि॒त्या ऋ॒द्धिमा॑र्ध्व॒वन्
तामे॒वध्नो॑ति॥१६॥

ए॒तमे॒व जि॒ह्वा ए॒तान् पञ्च॑विंश॒तिश्च॥ [४]

उ॒प॒प्र॒यन्तो॑ अ॒ध्व॒रं म॒न्त्रं वो॑चेमा॒ग्नये॑। आ॒रे अ॒स्मे च॑
शृ॒ण्व॒ते॥ अ॒स्य प्र॒त्नाम॑नु द्यु॒तः शु॒क्रं दु॑दु॒हे अ॒ह॒यः। प॒यः
सह॑स्र॒सामृ॑षिम्॥ अ॒ग्नि॒र्मूर्धा॑ दि॒वः क॒कुत् प॑तिः पृथि॒व्या
अ॒यम्। अ॒पाः रेता॑सि जि॒न्व॒ति॥ अ॒यमि॒ह प्र॑थ॒मो धा॑यि
धा॒तृभि॑र्होता॒ यजि॑ष्ठो अ॒ध्व॒रेष्वी॑ड्यः। यम॑प्र॒वानो॑ भृ॒गवो॑
वि॒रु॒रुच॑र्व॒नेषु॑ चि॒त्रं वि॒भुवं वि॒शेवि॑शे॥ उ॒भा वा॑मिन्द्रा॒ग्नी
आ॒हु॒व॒ध्या॑॥१७॥

उ॒भा रा॑ध॒सः स॒ह मा॑द॒य॒ध्यै। उ॒भा दा॑ता॒रावि॑षाः
र॒यी॒णामु॑भा वाज॑स्य सा॒तये॑ हु॒वे वा॑म्॥ अ॒यं ते
योनि॑र्ऋ॒त्वियो॒ यतो॑ जा॒तो अ॒रोच॑थाः। तं जा॒नन्न॑ग्न आ
रो॒हाथा॑ नो वर्ध॒या र॒यिम्॥ अ॒ग्न आयू॑षि पव॒स आ
सु॒वोर्ज॑मिषं च नः। आ॒रे बा॑ध॒स्व दु॑च्छु॒नाम्॥ अ॒ग्ने प॑व॒स्व
स्व॒पा अ॒स्मे वर्चः॑ सु॒वीर्य॑म्। दध॒त्पोष॑ र॒यिम्॥१८॥

मयि॥ अग्ने॑ पाव॒क रो॒चिषा॑ म॒न्द्रया॑ देव जि॒ह्वया॑॥ आ
 दे॒वान् व॑क्षि॒ यक्षि॑ च॥ स नः॑ पाव॒क दी॒दिवोऽग्ने॑ दे॒वाः
 इ॒हाऽऽव॑ह। उप॑ य॒ज्ञः ह॒विश्च॑ नः॥ अ॒ग्निः शुचि॑व्रततमः
 शुचि॑र्विप्रः शुचिः॑ क॒विः। शुची॑ रोचत॒ आहु॑तः॥ उद॑ग्ने
 शुच॑यस्तव॒ शुक्रा॑ भ्राज॑न्त ईरते। तव॒ ज्योती॑ऽप्य॒र्चयः॑॥
 आ॒युर्दा॑ अ॒ग्नेऽस्या॑यु॒र्मे॥१९॥

देहि॑ वर्चो॒दा अ॒ग्नेऽसि॑ वर्चो॒ मे देहि॑ तनू॒पा अ॒ग्नेऽसि॑
 त॒नुवं॑ मे पा॒ह्यग्ने॒ यन्मे॑ त॒नुवा॑ ऊ॒नं तन्म॒ आ पृ॑ण॒ चित्रा॑वसो
 स्व॒स्ति ते॑ पा॒रम॑शी॒येन्धा॑नास्त्वा श॒तः हिमा॑ द्युमन्तः
 समि॑धीमहि॒ वय॑स्वन्तो वय॒स्कृतं॑ यश॑स्वन्तो यश॒स्कृतः॑
 सु॒वीरा॑सो अदा॑भ्यम्। अ॒ग्ने स॑प॒त्नद॑म्भ॒नं व॑र्षि॒ष्ठे अधि॑
 नाके॑॥ सं त्वम॑ग्ने सूर्य॑स्य॒ वर्च॑साऽग॒थाः स॑मृषी॒णाः स्तु॑तेन॒
 सं प्रि॒येण॒ धाम्ना॑। त्वम॑ग्ने सूर्य॑वर्चा॒ असि॑ सं मा॒मायु॑षा
 वर्च॑सा प्र॒जया॑ सृज॥२०॥

आहु॒वध्यै॑ र॒यि मे॒ वर्च॑सा स॒प्तद॑श च॥ [५]

सं प॑श्यामि प्र॒जा अ॒हमि॑डप्रजसो मा॒नुवीः। सर्वा॑ भवन्तु

नो गृहे॥ अम्भः स्थाम्भो वो भक्षीय महः स्थ महो वो
 भक्षीय सहः स्थ सहो वो भक्षीयोर्यः स्थोर्यो वो भक्षीय रेवती
 रमध्वमस्मिल्लोकेऽस्मिन् गोष्ठेऽस्मिन् क्षयेऽस्मिन् योनाविहैव
 स्तेतो माऽपं गात बृहीर्मे भूयास्त॥२१॥

संहितासि विश्वरूपीरा मोर्जा विशाऽऽगौपत्येना-
 ऽऽरायस्पोषेण सहस्रपोषं वः पुष्यासं मयि वो रायः
 श्रयन्ताम्॥ उपं त्वाऽग्ने दिवेदिवे दोषावस्तर्धिया वयम्।
 नमो भरन्त एमसि। राजन्तमध्वराणां गोपामृतस्य
 दीदिविम्। वर्धमानं स्वे दमे॥ स नः पितेवं सूनवेऽग्ने
 सूपायनो भव। सचस्वा नः स्वस्तये॥ अग्ने॥२२॥

त्वं नो अन्तमः। उत त्राता शिवो भव वरूथ्यः॥
 तं त्वां शोचिष्ठ दीदिवः। सुम्राय नूनमीमहे सखिभ्यः॥
 वसुरग्निर्वसुश्रवाः। अच्छां नक्षि द्युमत्तमो रयिं दाः॥ ऊर्जा वः
 पश्याम्यूर्जा मां पश्यत रायस्पोषेण वः पश्यामि रायस्पोषेण
 मा पश्यतेडाः स्थ मधुकृतः स्योना माऽऽविशतेरा मदः।
 सहस्रपोषं वः पुष्यासं॥२३॥

मयि वो रायः श्रयन्ताम्॥ तथ्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य

धीमहि। धियो॒ यो नः॑ प्रचोदया॑त्॥ सो॒मान॒ꣳ स्वर॑णं कृणु॑हि
 ब्र॒ह्मण॑स्पते। क॒क्षीव॑न्तं॒ य औ॑शिजम्॥ क॒दा च॑न स्त॒रीर॑सि
 नेन्द्र॑ सश्चसि दा॒शुषे॑। उ॒पोपे॑न्नु म॑घव॒न् भूय॑ इ॒न्नु ते॒ दानं॑
 दे॒वस्य॑ पृ॒च्यते॥ परि॑ त्वाऽग्ने॒ पुरं॑ व॒यं वि॒प्रꣳ सह॑स्य
 धीमहि। धृ॒षद्व॑र्णं दि॒वेदि॑वे भे॒त्तारं॑ भङ्गु॒राव॑तः॥ अ॒ग्ने गृ॑हपते
 सु॒गृह॑प॒तिर॒हं त्वया॑ गृ॒हप॑तिना भूयासꣳ सु॒गृह॑प॒तिर्मया॒ त्वं
 गृ॒हप॑तिना भूयाः श॒तꣳ हिमा॒स्तामा॒शिष॑मा शा॒से तन्त॑वे
 ज्योति॑ष्मतीं॒ तामा॒शिष॑मा शा॒सेऽमु॒ष्मै ज्योति॑ष्मतीम्॥ २४॥

भूयास्त स्वस्तयेऽग्ने पुष्यासं धृषद्वर्णमेकात्रिंशच्च॥ [६]

अय॑ज्ञो॒ वा ए॒ष यो॑ऽसा॒मोप॑प्रयन्तो॒ अध्व॑रमित्या॒ह
 स्तोम॑मे॒वास्मै॑ यु॒न॒त्त॒युपे॑त्या॒ह प्र॒जा वै प॒शव॑ उपे॒मं लो॒कं
 प्र॒जामे॒व प॒शूनि॒मं लो॒कमु॒पैत्य॑स्य प्र॒त्नाम॑नु॒द्युत॑मित्या॒ह
 सुव॑र्गो॒ वै लो॒कः प्र॒त्नः सु॑व॒र्गमे॒व लो॒कꣳ स॒मारो॑हत्य॒ग्निर्मूर्धा॑
 दि॒वः क॒कुदि॑त्या॒ह मूर्धा॑न-॥ २५॥

मे॒वैनꣳ स॒मा॒नानां॑ करोत्यथो॒ देव॑लो॒कादे॒व म॑नुष्यलो॒के
 प्र॒ति॒ति॒ष्ठत्य॑यमि॒ह प्र॑थ॒मो धा॑यि धा॒तृभि॑रित्या॒ह मु॒ख्यमे॒वैनं॑
 करोत्यु॒भा वा॑मिन्द्रा॒ग्नी आ॑हुव॒ध्या इ॒त्या॒हौजो॑ बल॑मे॒वाव॑

रुन्धेऽयं ते योनिर्ऋत्विय इत्याह पशवो वै रयिः पशून्नेवाव
रुन्धे षड्भिरुपं तिष्ठते षड्वा-॥२६॥

ऋतव ऋतुष्वेव प्रति तिष्ठति षड्भिरुत्तराभिरुपं तिष्ठते
द्वादश सं पद्यन्ते द्वादश मासाः संवत्सरः संवत्सर एव
प्रति तिष्ठति यथा वै पुरुषोऽश्वो गौर्जीर्यत्येवमग्निराहितो
जीर्यति संवत्सरस्य परस्तादाग्निपावमानीभिरुपं तिष्ठते
पुनर्नवमेवैनमजरं करोत्यथो पुनात्येवोपं तिष्ठते योगं
एवास्यैष उपं तिष्ठते॥२७॥

दम एवास्यैष उपं तिष्ठते याञ्जैवास्यैषोपं तिष्ठते यथा
पापीयाञ्छ्रेयस आहृत्य नमस्यति तादृगेव तदायुर्दा
अग्नेऽस्यायुर्मे देहीत्याहाऽऽयुर्दा ह्येष वर्चोदा अग्नेऽसि
वर्चो मे देहीत्याह वर्चोदा ह्येष तनूपा अग्नेऽसि तनुवं मे
पाहीत्याह॥२८॥

तनूपा ह्येषोऽग्ने यन्मे तनुवा ऊनं तन्म आ पृणेत्याह यन्मे
प्रजायै पशूनामूनं तन्म आ पूरयेति वावैतदाह चित्रावसो
स्वस्ति ते पारमशीयेत्याह रात्रिर्वै चित्रावसुरव्युष्ट्यै वा
एतस्यै पुरा ब्राह्मणा अभैषुर्व्युष्टिमेवाव रुन्ध इन्धानास्त्वा

शत९ ॥ २९ ॥

हिमा इत्याह शतायुः पुरुषः शतेन्द्रिय आयुष्येवेन्द्रिये
प्रति तिष्ठत्येषा वै सूर्मी कर्णकावत्येतया ह स्म
वै देवा असुराणां शततर्हाः स्तृहन्ति यदेतया
समिधमादधाति वज्रमेवैतच्छतघ्नीं यजमानो भ्रातृव्याय
प्रहरति स्तृत्या अछम्बद्वारं सं त्वमग्ने सूर्यस्य वर्चसा
गथा इत्याहैतत्त्वमसीदमहं भूयासमिति वावैतदाह त्वमग्ने
सूर्यवर्चा असीत्याहाऽऽशिषमेवैतामा शास्ते ॥ ३० ॥

मूर्धानं वै तिष्ठत आह शतमहं षोडश च ॥ [७]

सं पश्यामि प्रजा अहमित्याह यावन्त एव ग्राम्याः
पशवस्तानेवाव रुन्धेऽम्भः स्थाम्भो वो भक्षीयेत्याहाम्भो
ह्येता महः स्थ महो वो भक्षीयेत्याह महो ह्येताः सहः
स्थ सहो वो भक्षीयेत्याह सहो ह्येता ऊर्जस्थोर्जं वो
भक्षीये- ॥ ३१ ॥

त्याहोर्जो ह्येता रेवती रमध्वमित्याह पशवो वै रेवतीः
पशून्वात्मन् रमयत इहैव स्तेतो माऽप गातेत्याह ध्रुवा
एवैना अनपगाः कुरुत इष्टकचिद्वा अन्योऽग्निः पशुचिदन्यः

स॑हि॒तासि॑ विश्व॒रूपी॑रिति॑ व॒त्सम॒भि मृ॑श॒त्युपै॒वैनं॑ धत्ते
पशु॒चित॑मेनं कुरुते प्र॥ ३२॥

वा ए॒षोऽस्मा॑ल्लो॒काच्च॑वते॒ य आ॑ह॒वनी॑यमु॒पति॑ष्ठते
गा॒र्हप॑त्यमु॒पं ति॑ष्ठतेऽस्मिन्ने॒व लो॒के प्र॑ति॒ तिष्ठ॑त्यथो
गा॒र्हप॑त्यायै॒व नि हुं॑ते गा॒यत्री॑भि॒रुपं॑ तिष्ठते॒ तेजो॒ वै
गा॒यत्री॑ तेजं॒ ए॒वात्म॑न् ध॒त्तेऽथो॒ यदे॑तं तृ॒चम॑न्वाह॒ सन्त॑त्यै
गा॒र्हप॑त्यं वा अ॒नु द्वि॑पादो॒ वीराः॑ प्रजा॑यन्ते॒ य ए॒वं वि॒द्वान्
द्वि॒पदा॑भिर्गा॒र्हप॑त्यमु॒पति॑ष्ठत - ॥ ३३॥

आऽस्य॑ वी॒रो जा॑यत ऊ॒र्जा वः॑ प॒श्याम्यूर्जा॑ मां
प॒श्यते॑त्या॒हाऽऽशि॑षमे॒वैता॑मा शा॒स्ते तथ्स॑वि॒तुर्वरे॑ण्य॒मित्या॑ह
प्रसू॑त्यै सो॒मान॑ꣳ स्वर॑ण॒मित्या॑ह सोम॑पी॒थमे॒वाव॑ रु॒न्धे
कृ॒णु॒हि ब्र॑ह्मणस्प॒त इ॒त्याह॑ ब्रह्म॒वर्च॑समे॒वाव॑ रु॒न्धे क॒दा च॑न
स्त॒रीर॒सीत्या॑ह न स्त॒रीꣳ रात्रि॑ वसति॥ ३४॥

य ए॒वं वि॒द्वान॑ग्निमु॒पति॑ष्ठते॒ परि॑ त्वाऽग्ने॒ पुरं॑
व॒यमि॑त्या॒ह परि॒धिमे॒वैतं॑ परि॒ दधा॑त्यस्क॒न्दाया॑ग्ने गृह॑प॒त
इ॒त्याह॑ यथा॒यजु॑रे॒वैतच्छ्रु॑तꣳ हि॒मा इ॒त्याह॑ श॒तं त्वा॑
हेम॑न्तानि॒न्धिषी॑येति॒ वावै॑तदा॒ह पु॒त्रस्य॑ नाम॑ गृह्णा॒त्यन्ना॒दमे॒वैनं॑

करोति॒ तामा॒शिष॒मा शा॑से तन्त॒वे ज्योति॑ष्मती॒मिति॑
 ब्रूया॒द्यस्य॑ पु॒त्रोऽजा॑तः स्यात्ते॒जस्व्यै॑वास्य॒ ब्रह्म॑वर्च॒सी पु॒त्रो
 जा॑यते॒ तामा॒शिष॒मा शा॑से॒ऽमुष्मै॑ ज्योति॑ष्मती॒मिति॑ ब्रूया॒द्यस्य॑
 पु॒त्रो जा॑तः स्यात् तेज॑ ए॒वास्मिन् ब्रह्म॑वर्च॒सं द॑धाति॥३५॥

ऊर्जं॑ वो भक्षी॒येति॑ प्र गार्ह॑पत्यमु॒पतिष्ठ॑ते वसति॒ ज्योति॑ष्मती॒मेका॒त्रिंशच्च॑॥—[८]

अ॒ग्नि॒होत्रं जु॑होति॒ यदे॒व किं च॒ यज॑मानस्य॒ स्वं
 तस्यै॒व तद्रेतः॑ सि॒ञ्चति॑ प्र॒जन॑ने प्र॒जन॑न॒५ हि वा
 अ॒ग्निरथौष॑धीरन्त॒गता द॑हति॒ तास्ततो॑ भूय॑सीः प्रजा॑यन्ते
 यथ्सा॒यं जु॑होति॒ रेत॑ ए॒व तथ्सि॑ञ्चति॒ प्रैव प्रा॑त॒स्तने॑न
 जन॑यति॒ तद्रेतः॑ सि॒क्तं न त्वष्ट्रा॑ऽवि॒कृतं॑ प्रजा॑यते याव॒च्छो
 वै रेत॑सः सि॒क्तस्य॑॥३६॥

त्वष्टा॑ रू॒पाणि॑ वि॒करोति॑ ताव॒च्छो वै तत्प्रजा॑यत ए॒ष वै
 दैव्य॑स्त्वष्टा॒ यो यज॑ते ब॒ह्वीभि॑रुप॒ तिष्ठते॑ रेत॑स ए॒व सि॒क्तस्य॑
 बहु॑शो रू॒पाणि॑ वि॒ करोति॑ स प्रैव जा॑यते॒ श्वःश्वो॑ भूया॑न् भवति॒
 य ए॒वं वि॒द्वान॒ग्निमु॑पतिष्ठते॒ऽहर्दे॒वाना॒मासी॑द्रात्रि॒रसुरा॑णां ते-
 ऽसुरा॑ यद्दे॒वानां॑ वि॒त्तं वेद्य॑मासी॒त्तेन॑ स॒ह॥३७॥

रात्रिं॑ प्रावि॑शन् ते दे॒वा ही॒ना अ॑मन्यन्त॒ तेऽप॑श्यन्नाग्नेयी

रात्रिराग्नेयाः प॒शव॑ इ॒ममे॒वाग्नि॑ः स्त॑वाम् स नः स्तुतः
 प॒शून् पुन॑र्दास्य॒तीति॑ तेऽग्नि॑मस्तुव॒न्त्स ए॑भ्यः स्तुतो रात्रि॒या
 अ॒ध्यह॑र॒भि प॒शून्नि॑रा॒र्जत् ते दे॒वाः प॒शून् वि॒त्वा का॒माः
 अकु॑र्वत् य एवं वि॒द्वान॒ग्निमु॑पतिष्ठ॑ते पशु॒मान् भ॑वत्या-॥३८॥

दि॒त्यो वा अ॒स्माल्लो॒काद॑मुं लो॒कमै॒त्सोऽमुं लो॒कं
 ग॒त्वा पुन॑रि॒मं लो॒कम॒भ्य॑ध्याय॒न्त्स इ॒मं लो॒कमा॑गत्य
 मृ॒त्योर्बि॑भेन्मृ॒त्युसं॑युत इव ह्य॒यं लो॒कः सोऽम॑न्यतेममे॒वाग्नि॑ः
 स्त॑वानि स मा॑ स्तुतः सु॒वर्गं लो॒कं ग॑मयिष्य॒तीति॑ सोऽ-
 ऽग्नि॑मस्तौ॒त्स ए॑नः स्तुतः सु॒वर्गं लो॒कम॑गमय॒द्य -॥३९॥

ए॒वं वि॒द्वान॒ग्निमु॑पतिष्ठ॑ते सु॒वर्गमे॒व लो॒कमे॑ति
 स॒र्वमा॑युरेत्य॒भि वा ए॒षोऽग्नी॑ आ रो॒हति॑ य ए॒नावु॑पतिष्ठ॑ते
 यथा॑ खलु॒ वै श्रे॒या॑न॒भ्यारू॑ढः का॒मय॑ते तथा॑ करोति॒ नक्त॑मुप॑
 तिष्ठ॑ते न प्रा॒तः स॑ हि नक्तं॑ व्र॒तानि॑ सृ॒ज्यन्ते॑ स॒ह श्रे॒याश्च॑
 पा॒पीया॑श्चासा॒ते ज्योति॑र्वा अ॒ग्निस्त॑मो रात्रि॒र्यन्-॥४०॥

नक्त॑मुपतिष्ठ॑ते ज्योति॑षैव तम॑स्तरत्युप॒स्थेयोऽग्नी॑(३)नोप॒-
 स्थे॒या(३) इत्या॑हुर्मनुष्याये॒नै योऽह॑र॒हरा॑हृत्याथै॒नं याच॑ति
 स इ॒नै तमु॑पा॒र्च्छ॑त्यथ॒ को दे॒वान॑ह॒रह॑र्याचिष्य॒तीति॑

तस्मान्नोपस्थेयोऽथो खल्वाहुराशिषे वै कं यजमानो यजत
इत्येषा खलु वा -॥४१॥

आहिताग्रेराशीर्यदग्निमुपतिष्ठते तस्मादुपस्थेयः प्रजापतिः
पशूनंसृजत ते सृष्टा अहोरात्रे प्राविशन् ताञ्छन्दो-
भिरन्वविन्दद्यच्छन्दोभिरुपतिष्ठते स्वमेव तदन्विच्छति न
तत्र जाम्यस्तीत्याहुर्योऽहरहरुपतिष्ठत इति यो वा अग्निं
प्रत्यङ्मुपतिष्ठते प्रत्येनमोषति यः पराङ् विष्वङ् प्रजयां
पशुभिरेति कवातिर्यङ्मिवोप तिष्ठेत नैनं प्रत्योषति न विष्वङ्
प्रजयां पशुभिरेति॥४२॥

सिक्तस्य सह भवति यो यत्खलु वै पशुभिस्त्रयोदश च॥—————[९]

मम नाम प्रथमं जातवेदः पिता माता च दधतुर्यदग्रे। तत्त्वं
बिभृहि पुनरा मदैतोस्तवाहं नाम बिभराण्यग्रे॥ मम नाम त्वं
च जातवेदो वासंसी इव विवसानौ ये चरावः। आयुषे त्वं
जीवसे वयं यथायथं वि परि दधावहे पुनस्ते॥ नमोऽग्नये-
ऽप्रतिविद्धाय नमोऽनाधृष्टाय नमः सम्राजे। अषाढो॥४३॥

अग्निर्बृहद्वया विश्वजिह्वसहन्त्यः श्रेष्ठो गन्धर्वः॥
त्वत्पितारो अग्रे देवास्त्वामाहुतयस्त्वद्विवाचनाः। सं

मामायुषा सं गौपत्येन सुहिते मा धाः॥ अयमग्निः
 श्रेष्ठतमोऽयं भगवत्तमोऽयं सहस्रसातमः। अस्मा अस्तु
 सुवीर्यम्॥ मनो ज्योतिर्जुषतामाज्यं विच्छिन्नं यज्ञं समिमं
 दधातु। या इष्टा उषसो निमृचश्च ताः सं दधामि हविषा
 घृतेन॥ पयस्वतीरोषधयः॥४४॥

पयस्वद्वीरुधां पयः। अपां पयसो यत्पयस्तेन मामिन्द्र
 सः सृज॥ अग्ने व्रतपते व्रतं चरिष्यामि तच्छकेयं तन्मे
 राध्यताम्॥ अग्निं होतारमिह तं हुवे देवान् यज्ञियानिह
 यान् हवामहे॥ आ यन्तु देवाः सुमनस्यमाना वियन्तु देवा
 हविषो मे अस्य॥ कस्त्वा युनक्ति स त्वा युनक्तु यानि घर्मे
 कपालान्युपचिन्वन्ति॥४५॥

वेधसः। पूष्णस्तान्यपि व्रत इन्द्रवायू विमुञ्चताम्॥
 अभिन्नो घर्मो जीरदानुर्यत आत्तस्तदगन् पुनः। इध्मो
 वेदिः परिधयश्च सर्वे यज्ञस्याऽऽयुरनु सं चरन्ति॥
 त्रयस्त्रिंशत्तन्तवो ये वितन्निरे य इमं यज्ञं स्वधया ददन्ते
 तेषां छिन्नं प्रत्येतदधामि स्वाहा घर्मो देवाः अप्येतु॥४६॥

वैश्वान॒रो न ऊ॒त्याऽऽप्र या॑तु॒ परा॒वतः॑। अ॒ग्निरु॒क्थेन॑
वाह॑सा॥ ऋ॒तावा॑नं वैश्वान॒रमृ॑तस्य॒ ज्योति॑षस्पतिम्।
अज॑स्रं घ॒र्ममी॑महे॥ वैश्वान॒रस्य॑ द॒ःसना॑भ्यो बृ॒हद॑रिणा॒देकः॑
स्वप॑स्य॒या क॒विः। उ॒भा पि॒तरा॑ म॒हय॑न्नजायता॒ग्निर्द्यावा॑पृथि॒वी
भूरि॑रेतसा॥ पृ॒ष्ठो दि॒वि पृ॒ष्ठो अ॒ग्निः पृ॒थिव्यां॑ पृ॒ष्ठो वि॒श्वा
ओष॑धी॒रा वि॑वेश। वैश्वान॒रः सह॑सा पृ॒ष्ठो अ॒ग्निः स नो॒ दिवा॒
स॥४७॥

रि॒षः पा॑तु नक्तम्॥ जा॒तो यद॑ग्रे भुव॑ना व्य॒ख्यः प॒शुं न
गो॒पा इर्यः॑ परि॒ज्मा। वैश्वान॒र ब्र॒ह्मणे॑ वि॒न्द गा॒तुं यू॒यं पा॑त
स्व॒स्तिभिः॑ सदा॑ नः॥ त्वम॑ग्रे शो॒चिषा॑ शोशु॑चान॒ आ रो॑दसी
अपृ॑णा जाय॑मानः। त्वं दे॒वाः अ॒भि॒शस्ते॑रमु॒ञ्चो वैश्वान॑र
जा॒तवे॑दो म॒हित्वा॑॥ अ॒स्माक॑मग्रे म॒घव॑त्सु धा॒रया॑ना॒मि
क्ष॒त्रम॒जरः॑ सु॒वीर्य॑म्। व॒यं ज॑येम श॒तिनः॑ सह॒स्रिणं॑
वैश्वान॑र॥४८॥

वाज॑मग्रे तवो॒तिभिः॑॥ वैश्वान॒रस्य॑ सु॒मतौ स्या॑म
राजा॒ हिं भुव॑नाना॒मभि॑श्रीः। इ॒तो जा॒तो वि॒श्वमि॑दं
वि च॑ष्टे वैश्वान॒रो य॑तते॒ सूर्ये॑ण॥ अ॒व ते॒ हेडो॑ वरुण॒
नमो॑भि॒रव॑ य॒ज्ञेभि॑रीमहे ह॒विर्भिः॑। क्षय॑न्न॒स्मभ्य॑मसुर प्रचेतो॒

राज॒त्रेना॑सि शिश्रथः कृतानि॥ उदु॑त्त॒मं व॑रुण॒ पाश॑म॒स्मद॒-
वा॑ध॒मं वि म॑ध्य॒मं श्र॑थाय। अथा॑ व॒यमा॑दित्य॥४९॥

व्र॒ते तवाना॑गसो अदि॑तये स्याम॥ द॒धि॒क्राव्णो॑ अकारिषं
जि॒ष्णोरश्व॑स्य वा॒जिनः॑॥ सु॒र॒भि नो॒ मुखा॑ कर॒त् प्र ण॑
आयू॑र॒षि तारि॑षत्॥ आ द॑धि॒क्राः शव॑सा॒ पञ्च॑ कृ॒ष्टीः सूर्य॑
इव॒ ज्योति॑षा॒ऽपस्त॑तान। स॒ह॒स्र॒साः श॑त॒सा वा॒ज्य॒र्वा पृ॑णक्तु
मध्वा॒ समि॑मा वचा॑र॒सि॥ अ॒ग्नि॒र्मूर्धा॑ भुवः। मरु॑तो॒ यद्ध॑ वो
दि॒वः सु॑म्रा॒यन्तो॒ हवा॑महे। आ तू न॥५०॥

उप॑ गन्त॒न॥ या वः॑ शर्म॒ शश॑मा॒नाय॒ सन्ति॑ त्रिधातूनि
दा॒शुषे॑ यच्छ॒ताधि॑। अ॒स्मभ्यं॑ तानि॒ मरु॑तो॒ वि य॑न्त
र॒यिं नो॑ धत्त वृषणः सु॒वीर॑म्॥ अदि॑तिर्न उरुष्य॒त्वदि॑तिः
शर्म॑ यच्छ॒तु। अदि॑तिः पा॒त्व॒र॒ह॑सः॥ म॒हीमू॒ षु मा॑तर॒र॑
सुव्र॑ताना॒मृत॑स्य॒ पत्नी॑मव॒से हु॑वेम। तु॒वि॒क्ष॒त्राम॑ज॒रन्ती॑-
मुरू॒चीर॑ सु॒शर्मा॑ण॒मदि॑तिर॒ सुप्र॑णी॒तिम्॥ सु॒त्रा॒मा॒णं पृ॑थि॒वीं
द्याम॑ने॒ह॒सर॑ सु॒शर्मा॑ण॒मदि॑तिर॒ सुप्र॑णी॒तिम्। दै॒वीं ना॒व॒र॑
स्व॒रि॒त्राम॑ना॒गस॑म॒स्रव॑न्ती॒मा रु॑हे॒मा स्व॒स्तये॑॥ इ॒मा
सु॒ ना॒व॒माऽरु॑ह॒र॑ श॒तारि॑त्रा॒र॑ श॒तस्फ्या॑म्। अ॒च्छि॑द्रां

पारयिष्णुम्॥५१॥

दिवा स सहस्रिणं वैश्वानराऽऽदित्य तू नोऽनेहसं सुशर्माणमेकान्नविंशतिश्च॥—[११]